

Arrest

nr. 145 215 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 3 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HERREMAN, die loco advocaat K. COPPENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 14 oktober 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 6 januari 2012. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.10.2011 werd ingediend door:

MM (R.R.: xxx)

Geboren te Oujda op (...)1977

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...) 9700 Oudenaarde

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (betrokkene zou sinds 2006 in België verblijven, zou onmiddellijk werk kunnen vinden en legt een arbeidscontract voor) behoren tot de gegronde en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat hij twee broers heeft die wettelijk in het land verblijven en die de Belgische nationaliteit hebben. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Wat de verwijzing naar art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van artikel 3 EVRM, volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook wat de verwijzing naar art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Aangaande het argument dat betrokkene geen enkel aanknopingspunt meer heeft met Marokko, dat hij er noch roerende, noch onroerende goederen heeft en dat niets hem er weerhoudt, dient opgemerkt te worden dat het betrokkenes persoonlijke keuze is geweest om illegaal in België te verblijven, alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst.

Bovendien is het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt ten slotte nog aan dat hij geen inkomsten heeft en een reis naar Marokko niet kan betalen. Het staat betrokkene echter vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van

inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

De tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie (1) (2) wordt aan MM, geboren te Oujda op (...) 1977, van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 13 maart 2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 10 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Schending van o.a. artikel art. 40 e.v. in het bijzonder art. 40 ter (familielid van een Belg) van de wet van 15.12.1980. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker aanhaalt dat hij twee broers heeft die wettelijk in het land verblijven en die de Belgische nationaliteit hebben doch dat verzoeker deze familieband niet bewijst. Het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop verzoeker zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Terwijl overeenkomstig artikel 40 ter (familielid van een Belg) van de wet van 15.12.1980 verblijfsdocumenten aan een vreemdeling kunnen toegestaan worden die een familielid is van een Belg en zich bij hem voegt. Deze Belg dient aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling

2 van het Burgerlijk Wetboek

en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Dat verzoeker zich heeft gevoegd bij zijn broer MY, Belg die samenwoont met zijn echtgenote mevrouw KM. Het koppel heeft geen kinderen. Y werkt als arbeider bij bvba (...) te 9690 Kluisbergen, (...) (netto inkomen per maand € 1.302,73) (stuk 11). Mevr. KM, ook Belg, werkt als bediende voor de VDAB Administratie te Brussel, Keizerslaan 11 (netto inkomen van € 1.436,85). (stuk 17) Het Belgische koppel MY - KM hebben regelmatige bestaansmiddelen, man en vrouw werken beiden voltijds en hebben samen een netto inkomen van € 2.739,58 en zijn kinderloos en zijn bereid, evenals NM om verzoeker ten laste te nemen wat ze trouwens de laatste jaren ook hebben gedaan. (stukken 7 en 8) Zij hebben een huurwoning om verzoeker te herbergen en dhr. MY heeft een ziekteverzekering voor zijn gezin. (stuk 18) Verzoeker legt ook de drie geboorteakten voor van hem en zijn twee broers waaruit blijkt dat zij broers zijn en hieromtrent geen twijfel meer kan bestaan. (stukken 4-5-6)”

2.1.2. Verzoeker tracht in de uiteenzetting van het middel aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet op als een feitenrechter die de zaak opnieuw ten gronde onderzoekt. De Raad gaat enkel de wettigheid van de bestreden beslissing na.

De bestreden beslissing betreft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de aanvraag die verzoeker indiende bij brief van 11 oktober 2011 aan de burgemeester van Oudenaarde, blijkt immers enkel dat hij een aanvraag op grond van voornoemd artikel 9bis indiende. Artikel 40 van de vreemdelingenwet kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

De overtuigingsstukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, werden niet bij de aanvraag ingediend.

Het middel is niet gericht tegen de bestreden beslissing en is derhalve onontvankelijk.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Schending van art. 8 EVRM : Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven. Art. 8 EVRM (...). Doordat het DVZ stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan gedaan worden. Terwijl het feit zelf dat men nauwe banden heeft met een Belg wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid, aangezien het verplicht terugkeren naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen een schending van het recht op een gezinsleven uitmaakt. (stukken 9 en 10 - identiteitskaarten van de broers) Verzoeker heeft een bijzondere band met Belgen met name zijn broer en schoonzus bij wie hij inwoont en zijn andere broer, tevens Belg die ook woont en werkt te België. Verzoeker een feitelijk gezin vormt met Belgen. Dit recht op een familie -en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg. Er moet zelfs niet noodzakelijk een bloed- of aanverwantschap zijn. Er dient sprake te zijn van een werkelijke samenleving wat het geval is en dit sedert 2006 wat duurzaam is. Er is onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid. Verzoeker staat in voor het huishouden en de boodschappen en werkjes in de woning als een bijdrage in natura voor zijn broer Y en zijn schoonzus die uit werken gaan. Er kan niet van zijn familie verwacht worden dat ze ook nog gaan sparen om hem een terugreis en verblijf naar Marokko te bekostigen aangezien zij reeds zijn kosten volledig ten laste nemen en hij hier reeds zes jaar bij hen verblijft en een feitelijk gezin vormt, zodat het niet gegrond is verzoeker terug te sturen om zijn documenten in orde te brengen. Mocht verzoeker evenwel verblijfsdocumenten kunnen bekomen heeft hij alleszins reeds een voltijdse arbeidsovereenkomst met bvba Moerman waardoor hij in zijn eigen onderhoud kan voorzien. Hij kan bij zijn broer blijven inwonen en dan op zijn beurt ook zijn ziekteverzekering in orde zetten zodat hij geenszins zou dienen terug te vallen op het OCMW. Bovendien zou het voor verzoeker zeer moeilijk zijn om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst omdat hij enkel twee broers heeft en deze beiden Belg zijn en in België wonen en werken. Verzoeker kan in zijn land van herkomst geen waardig familieleven leiden aangezien hij er geen familie en gezin heeft, deze daarentegen in België wonen en werken.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating. Het EHRM oordeelt in dit geval dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM:

“Ook wat de verwijzing naar art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Aangaande het argument dat betrokkene geen enkel aanknopingspunt meer heeft met Marokko, dat hij er noch roerende, noch onroerende goederen heeft en dat niets hem er weerhoudt, dient opgemerkt te worden dat het betrokkenes persoonlijke keuze is geweest om illegaal in België te verblijven, alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst.

Bovendien is het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt ten slotte nog aan dat hij geen inkomsten heeft en een reis naar Marokko niet kan betalen. Het staat betrokkene echter vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

Verzoeker toont niet aan dat voormelde motieven kennelijk onredelijk zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“Schending van het vademecum van 21/09/2009 en schending van de Europese Richtlijn 2004/38: familieleden van een Belg die ten laste zijn van deze Belg en / of bij hem inwonen voor wie de gezinshereniging mag worden vergemakkelijkt Doordat voor familieleden van een Belg die ten laste zijn van deze Belg en / of bij hem inwonen de gezinshereniging mag worden vergemakkelijkt. Terwijl verzoeker een verklaring voorlegt hij ten laste wordt genomen door beide broers. Bovendien heeft de broer Y en diens echtgenote bij wie verzoeker verblijft voldoende bestaansmiddelen om hem ten laste te nemen. Bovendien heeft bvba (...) verzoeker reeds een VOLTIJDS arbeidscontract gegeven weliswaar onder opschortende voorwaarde van het bekomen van de verblijfsdocumenten zodat verzoeker in zijn eigen onderhoud zou kunnen voorzien.”

2.3.2. Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op een schending van de richtlijn 2004/38, laat hij na aan te duiden welke bepaling van deze richtlijn werd geschonden. Met betrekking tot het "vademeccum" wordt, zo dit al een afdwingbare rechtsnorm is, evenmin aangeduid welke bepaling ervan geschonden zou zijn.

Het middel is onontvankelijk.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan:

“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald schending van de zorgvuldigheidsnorm. Doordat verweerster nagelaten heeft zich voldoende op de hoogte te stellen van de relevante feiten. Terwijl duidelijk uit de beslissingen en uit de motivering van verweerster blijkt dat zij niet volledig op de hoogte was van de belangrijke elementen. Zodat de bestreden beslissing nietig is wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de plicht bij de voorbereiding van een beslissing zorgvuldig van alle gegevens kennis te nemen die een beslissing kunnen beïnvloeden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de plicht om de feiten zorgvuldig vast te stellen en zodanig volledig op de hoogte te zijn van de feiten die de voorgenomen beslissing kunnen beïnvloeden. Er blijkt duidelijk dat verweerster tekort heeft geschoten aan de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker zijn familie zijn Belgen en wonen en werken allen voltijds in België. Hij verblijft bij hen, zij geven hem kost en inwonen. Bovendien is verzoeker bereid te werken, heeft hij reeds een voltijdse arbeidsbetrekking gevonden bij bvba (...) waar hij aan de slag kan zodra zijn verblijfsdocumenten in orde zijn. Verzoeker heeft kost en inwonen van zijn familie en doet als tegenprestatie in natura de boodschappen, onderhoud van de woning. Er kan niet van de familie verwacht worden dat ze nog eens geld bij elkaar sparen om hem te laten terugreizen naar Marokko om zijn documenten in orde te brengen, te meer verzoeker aan de slag kan bij bvba (...) en geenszins voordelen wil krijgen van het OCMW."

2.4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Bij een aanvraag om een verblijfsvoordeel heeft de aanvrager evenwel de verplichting de bewijselementen aan te brengen waarop de aanvraag gesteund is.

Er kan van de overheid niet verwacht worden dat zij ambtshalve elementen gaat onderzoeken die zelfs niet werden aangevoerd. Verzoeker duidt niet aan met welke elementen die hij in zijn aanvraag formuleerde, geen of onvoldoende rekening werd gehouden.

Het middel is ongegrond.

2.5.1. Verzoeker voert een vijfde middel aan:

"Schending van het redelijkheidsbeginsel. Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissingen dienen voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Terwijl de bestreden beslissingen zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluiten tot de weigering van vestiging van verzoeker, om reden dat hij geen legale verblijfsdocumenten heeft onvoldoende is ingevolge art. 43, 3° van de wet van 15.12.1980 : "het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen Verzoeker wijst naar zijn middelen waar hij reeds uiteengezet heeft dat de reden waarop verweerster zich steunt om verzoeker de vestiging te weigeren duidelijk niet correct is, minstens verzoeker gronden heeft om hem het verdere verblijfsrecht dient te worden toegestaan ni. recht op hereniging met zijn familie, art. 8 EVRM, werkbereidheid en het hebben van een voltijdse arbeidsovereenkomst met bvba (...), enz. Zodat de bestreden beslissingen geenszins op redelijke wijze werden genomen.

Toelichting

Indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, dan zou nooit tot de weigering van vestiging van verzoeker zijn besloten gelet dat de broers en schoonzus inderdaad Belgen zijn en wonen en werken in België en er voldoende bestaansmiddelen op nahouden om verzoeker kost en inwonen te geven en verzoeker bovendien zelf ook bij ontvangst van verblijfsdocumenten onmiddellijk aan de slag kan voltijds bij bvba (...) en een volwaardig loon zal ontvangen. Verzoeker verblijft bovendien al zes jaar bij zijn broer met wie hij een feitelijk gezin vormt en waar hij het huishouden doet, koken, boodschappen tot hij kan gaan werken en dit terwijl zijn broer en schoonzus uit werken zijn. Indien verzoeker voldoende gewerkt heeft in België als werknemer is hij vervolgens op grond van art. 42sexies van de wet van 15.12.1980 gerechtigd op een verblijf in België doch deze kans krijgt hij niet omdat hij verblijfsdocumenten moet hebben vooraleer aan het werk te kunnen."

2.5.2. De Raad merkt op dat verzoeker zijn aanvraag weerom formuleert als een aanvraag tot gezinshereniging. De uiteenzetting in het middel omtrent artikel 43, 3° en artikel 42sexies van de vreemdelingenwet heeft geen betrekking op de bestreden beslissing en is dienvolgens onontvankelijk.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker alweer tracht een nieuwe beoordeling ten gronde van zijn aanvraag te komen, waarbij hij voorbij gaat aan het voorwerp, de aard en de motivering van de bestreden beslissing.

Het middel is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC